

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3313/2019
04.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Перковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Бондокић, адвокат из ..., ради државине, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5950/2018 од 16.04.2019. године, у седници већа одржаној 04.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5950/2018 од 16.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову П 364/18 од 17.07.2018. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу уступи у државину спратну стамбену зграду у основи 13x8,25м, економску зграду у основи 17,40x14,30м, гаражу у основи 8,60x4,8м, свињац у основи 5x2,80м, живинарник у основи 3,40x1,90м, ограду од бетонских блокова, ограду иза куће, велику двокрилну капију у основи 3,20x1,60м, малу једнокрилну капију у основи 0,95x1,60м са припадајућим делом плаца испод објекта и делом плаца неопходним за коришћење објекта, све на кп.бр. ... КО ..., као неоснован. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 100.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5950/2018 од 16.04.2019. године, првим ставом изреке, укинута је првостепена пресуда, па је другим ставом изреке одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му уступи у државину спратну стамбену зграду у основи 13x8,25м, економску зграду у основи 17,40x14,30м, гаражу у основи 8,60x4,8м, свињац у основи 5x2,80м, живинарник у основи 3,40x1,90м, ограду од бетонских блокова, ограду иза куће, велику двокрилну капију у основи 3,20x1,60м, малу једнокрилну капију у основи 0,95x1,60м са припадајућим делом плаца испод објекта и делом плаца неопходним за коришћење објекта, све на кп.бр. ... КО Трећим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 132.200,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку, у вези члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 87/18), па је нашао да је ревизија дозвољена и неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Указивање ревидента на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није било предмет оцене овог суда, будући да се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном по одржаној расправи пред другостепеним судом, тужилац и тужена су брат и сестра по оцу, њихови родитељи су живели у селу ..., док тужилац сада живи у ..., а тужена у Након смрти оца парничних странака и окончања судских поступака, тужилац и тужена су постали сувласници непокретности са одређеним уделима, с тим да се у ЛН бр. ... КО ..., кп.бр. ... води као њива 2. класе на име тужене, са забележбом из 2014. године за плаћање накнаде за промену намене пољопривредног земљишта. У Служби за катастар непокретности парцела је уписана као њива, без објекта. Спорну имовину странке нису поделиле, нису извршиле физичку деобу, нити су уредиле начин коришћења исте. У једном периоду само је тужена имала кључеве спорних објеката и исте је могла користити, али је 2013. године тужилац променио браве на капији и објектима и тиме онемогућио тужену да предметне непокретности користи. Након тога, тужилац је туженој предао кључеве од неких објеката, међутим, она више од пет година није користила ниједан од објеката. Тужилац се данас налази у искључивој државини парцела и свих објеката на њој, од којих поседује и кључеве.

Другостепени суд је, по одржаној расправи, закључио да тужбени захтев није основан, јер је тужилац у државини непокретности чију предају тражи, има кључеве од истих и користи их сходно намени, а спорне непокретности нису у државини тужене.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је становиште другостепеног суда о основаности тужбеног захтева.

Одредбом члана 13. Закона о основама својинскоправних односа, ставом 1. прописано је да више лица имају право сусвојине на неподељеној ствари када је део сваког од њих одређен сразмерно према целини (идеални део), а ставом 2. истог члана да ако сувласнички делови нису одређени, претпоставља се да су једнаки.

У конкретном случају, парничне странке су сувласници на предметним непокретностима које нису поделили физички, нити су уредили начин коришћења истих. У смислу члана 14. ЗОСПО сувласник има право да ствар држи да се њоме користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, не повређујући права осталих сувласника. Из ове законске одредбе произилази да без споразума са осталим

сувласницима ниједан сувласник не може имати искључиву државину сувласничке ствари. Сувласници се у односу на целу сувласничку ствар појављују као судржаоци у смислу члана 70. став 4. наведеног закона. Према томе, уколико један од сувласника држи целу сувласничку ствар, без споразума са другим сувласником, он може тражити да му се ствар преда у судржавину. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, а код утврђеног да се у овом случају тужилац налази у искључивој државини непокретности које су предмет спора, и које нису у државини тужене, тужилац није онемогућен у вршењу својинских права као сувласник на спорним непокретностима у смислу наведене одредбе члана 14. став 1. ЗОСПО, због чега му и не припада правна заштита у смислу члана 43. ЗОСПО. Код наведеног, ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права оцењени су неосновани.

Ревизијски наводи којима се оспорава оцена изведених доказа оцењени су ако неосновани, с обзиром да је другостепени суд на основу савесне и брижљиве оцено сваког доказа посебно и свих доказа заједно у смислу члана 8. ЗПП, утврдио све битне чињенице које су биле неопходне за пресуђење у овој правној ствари.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић